

En kuule mitään muuta kuin maata vasten hakkaavat jalkani. En voi pysähtyä. Muuten saatan kuolla. Niin kuin pikkusiskoni. Mietit varmaan miksi juoksen. Palataanpa ajassa taaksepäin. Amanda! Velhosoturit tulevat! Kuulen pikkusiskoni huudon. Jähmetyn. Lennän niin kovaa kuin pääsen, mutta saavun liian myöhään. Amelia makaa maassa, niska epäluonnollisessa asennossa. Hänen niskansa on taitettu. Kyyneleet valuvat poskilleni, enkä tajua miten he voivat olla niin julmia. He tappoivat 5-vuotiaan. Otan Amelian syliini ja menen kuolemanjoelle. Lasken hänet veteen ja näen kuinka äidin ja isän henget ottavat hänet. Hymyilen kyynelten lomassa. Samassa velhosotureitten myrkkynuoli suhahtaa siipeni läpi. Lähden juoksemaan niin kovaa kuin pystyn. Näin siis päädyin tähän tilanteeseen. Hyppään oksalle ja kiipeän korkealle. Siivessäni on reikä, mutta saan sen taiallani parannettua. Vien käteni reiän päälle ja mietin parantuvaa siipeä. Otan käteni pois ja siipi on kunnossa. Ai niin! Taidat miettiä mikä minä olen? Olen keiju. Hyvyyskeiju. Velhosoturit ovat pahuuden velhoja. He tappoivat koko kyläni, äitini ja isäni ja.. Amelian. Olen viimeinen kyläsämme, ja tehtäväni on löytää Hyvyyden Maahan jossa on meitä lisää. Sinne on yli viikon matka. Täs oli alkumakua mun seuraavasta novellisarjasta. Tervetuloa seuraamaan!